

[Kofod-Svendsen]

ket måde redegjort for de initiativer, man fra ministeriet er i gang med for at bedre muligheden for, at man kan bruge den uddannelse, man har erhvervet sig, og netop når vi har hørt det fra ministerens side – hvad jeg takker for – har jeg vanskeligt ved at se, at der virkelig er brug for det, VS beskriver. Derfor er min holdning den, at vi nu må se, hvilke konkrete resultater til gavn for de handicappede der kommer ud af det, ministeren har beskrevet, og jeg mener, det er den rigtige vej at gå i den foreliggende situation, og jeg mener også, at den vej vil opfylde de hovedintentioner, som VS skildrer i sit forslag.

Går vi så til det næste forslag, forslaget om fortrinsadgang til visse offentligt regulerede beskæftigelser, er der enighed om at give de handicappede positiv særbehandling.

Så er spørgsmålet, hvor massivt det skal gøres. Hvor stærkt skal man gå påbudsvejen, eller i hvor udstrakt grad skal man via en holdningsdebat gøre det selvfølgelig og naturligt, at handicappede i praksis får denne positive særbehandling for at få stærkere tilknytning til arbejdsmarkedet? Her har jeg med både interesse og glæde bemærket, at ministeren sagde, at nye regler fra årsskiftet er strammet op for at imødekomme de intentioner, som VS skitserer, og så synes jeg også, det rigtige må være at se, hvilke resultater der konkret kommer ud af det, ministeren har redegjort for, netop for at den lovgivning, som blev vedtaget for ganske lang tid siden, virkelig bliver ført ud i praksis.

Med de initiativer, der er taget, har jeg også lidt vanskeligt ved at se, at vi netop skulle kunne gå den påbudsvej, som VS skildrer, så selv om intentionen er rigtig, synes jeg, der er skitseret veje at gå af ministeren, som gør, at det er det, mit parti ønsker at tilslutte sig.

Dohrmann (FP):

Helt siden 1974 har et af fremskridtspartiets programpunkter været, at handicappede skulle have forret til det arbejde, de nu engang kan klare. Der ligger ikke heri så meget nogle økonomiske synspunkter, men mere det psykologiske i, at folk, der af en eller anden grund er handicappet – måske pludselig er blevet det – kunne man give den vel nok allerbedste hjælp ved, at de ikke føler sig komplet sat uden for samfundet. Jeg tror,

det i dag sker i mange, mange tilfælde, og det er vel nok det mest værdifulde ved det foreliggende forslag som sådant, at det vil løse nogle psykologiske og menneskelige problemer for dem, der desværre har været så uheldige at blive invalide af den ene eller den anden grund. Vi kan altså varmt støtte beslutningsforslag B 109.

Kigger vi på B 107, er vi så overbevist om rigtigheden af det standpunkt, jeg lige har forsvaret og lige har talt om, at jeg slet ikke mener, det er nødvendigt med nogen forsøgsperiode. Vi føler os overbevist om, at det er en rigtig tankegang, og at forslaget i B 107 om en forsøgsperiode på tre år er overflødigt.

Vi kan altså varmt støtte forslag B 109, men mener ikke, det er nødvendigt med en forsøgsperiode på tre år for at gennemføre det.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med vedrørende B 109 at takke socialdemokratiet, SF, de radikale og fremskridtspartiet, som var mest positive over for vore forslag. Derimod havde regeringspartierne en noget mere tøvende holdning. Godt nok var der mange pæne ord, men ordene blev fulgt op af, at man havde sat initiativer i gang af den og den art, og så var vore forslag for så vidt inderlig overflødige.

Da jeg så den besvarelse i arbejdsmarkedsudvalget for et stykke tid siden, hvori departementet sagde, at der ikke skulle være noget til hinder for, at ydelse af personlig assistance til handicappede ville kunne iværksættes som et beskæftigelsesprojekt efter lov om beskæftigelsesmuligheder for unge, sagde jeg straks til mig selv: o.k., men jeg tror, de vil stoppe dér. Det har de lavet, så prøver vi det, og så kan man afvise det andet.

Ministeren erkendte da også, at det overhovedet ikke svarede til det, udvalget om de handicappede og arbejdsmarkedet havde ønsket sig. Jeg mener også, at det er 100 pct. utilstrækkeligt.

I virkeligheden er det i modstrid med det, fru Jette Thomsen sagde, for hun sagde, at handicappede har brug for særlig bistand og personlig assistance, selvfølgelig både når der er fuld beskæftigelse på arbejdsmarkedet og i en arbejdsløshedssituation. Og den handicap-